

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

«των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.»

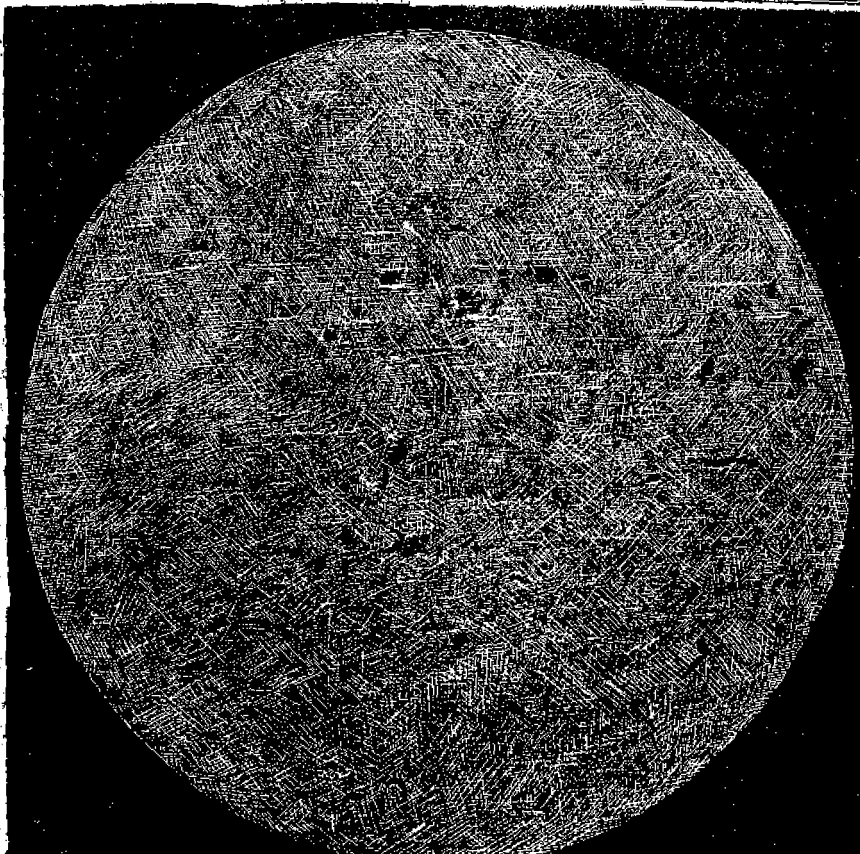
ΕΤΟΣ Ζ',
ΑΡΙΘ. 84.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1874.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρα 1 =
Ἐπαρχικῶν » 1120
Ἡερικῆς » 2 =

Ἐνταῦθα ἐ-
γχεσιν οἱ ἀνα-
γνώσται ἐν μι-
κροσκοπικῷ
ὀφθαλμῷ εἰπεῖν
σχηματίζονται
συγκριτικῶς με-
γέθη τῆς ἡλίου
καὶ τῶν πλανη-
τῶν μετὰ
τῶν σεληνιασ-
τῶν αὐτῶν. Ἐκ τῆς
ὁμοιομοιότητος δὲ βλέπεται
πόσον ἀσχη-
μᾶτος εἶναι ὁ

ὄγκος τῆς γῆς,
καὶ ἀρβυλλοει-
δὲς μετὰ τὸν τε-
ραστιονόγκον
τῆς ἡλίου, ὅστις
κατὰ τὰς ὑπο-
λογισμῶν τῶν
ἡμετέρων
εἶναι 800 πε-
ρίπου φορές
μεγαλειότερος
ἢ ὁ βόλος τοῦ
πλανητικοῦ
σφαιροειδούς.

ΗΛΙΟΣ

ΕΡΜΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΓΗ

ΣΕΛΗΝΗ

ΑΡΙΣΤΟΣ

ΖΕΥΣ

ΚΡΟΝΟΣ

ΟΥΡΑΝΟΣ

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

*Δήγημα αναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν
τοῦ Στρασβούργου.*

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον ἔριθ.)

Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Στρασβούργου, ὁ Γερμανικὸς στρατὸς κατέλαβε τὸ φρούριον καὶ οἱ τραυματικὰ μετεκομίζοντο εἰς τὴν πόλιν· μεταξύ τούτων ἦτο καὶ ὁ Οὐάλτερος. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μαρτίνου ἔλαβεν ἄδειαν νὰ μῆνῃ παρὰ τῷ ἀδελφῷ του καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ καταλλήλου τοποθετήσεως· αὐτοῦ εἰς οἰκίαν τινα, ἧκου ἤδύνατο νὰ ἔχῃ τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις. Ὅθεν θέσας αὐτὸν ἐπὶ φορεῖον τὸν μετέφερεν εἰς τὴν πόλιν· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἔδοι αὐτῆς ἦσαν ἔρημον δλαὶ δὲ αἱ θύραι καὶ ἀκόμη καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκίων κεκλεισμένα, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι εὗρισκετο εἰς νεκρόπολιν.

— Φοβοῦμαι, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος· εἰς τοὺς φέροντας τὸ φορεῖον συστρατιώτας τε, ὅτι δὲν θὰ εὔρωμεν μέρος νὰ τοποθετήσωμεν τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Δὲν βλέπετε ποῖαν ἀποτροφὴν δεικνύουν εἰς ἡμᾶς, ὥστε οὐδεμίαν ψυχὴ ζῶσι φαίνεται πουθενά; Μόλις ἡμῶς εἶχε προσφέρει τοὺς τελευταίους τοῦτους λόγους καὶ τὸ παράθυρον χαμηλοῦ τινος οἰκίσκου εἰς παρακειμένην τινα στενωπὸν, ἀνοίγει καὶ ἐξ αὐτοῦ προβαίνει ἡ μορφή μιᾶς γυναίκος.

Ὁ Μαρτίνος τὴν εἶδε καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ εἰσελθῇ ἐβρέθη πλησίον αὐτῆς· καὶ τὴν παρεκάλεσε ἂν εἶχε τόπον νὰ δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πληγωμένον τινὰ στρατιώτην καὶ δὲν θὰ ἐζημιώνετο διὰ τοῦτο.

Ἡ γυνὴ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη τρομάξασα, ἀλλὰ ταχέως συνήλθεν ἐκ τοῦ τρόμου, τῆς καὶ προσεκίλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ εἰσελθῶσιν.

Ὁ πληγωμένος εἰσῆλθη καὶ ἐτάθη ἐπὶ τῆς ὑποδειχθείσης κλίνης, οἱ δὲ στρατιῶται, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες τὸν Μαρτίνον μόνον, μετὰ τῆς γυναίκος.

Ἐκ τῶν ἐπίπλων τοῦ δωματίου ἐν κυρίως ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Μαρτίνου· ἦτο δὲ τοῦτο εἰκὼν τῶν γονέων ταχρημαμένη ἐπὶ τῷ τοίῳ! «Πῶ λοιπὸν εἶμι; — εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Πῶς ἔτυχε, ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν ταῦθα; Ἐδῶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μυστήριόν τι, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀνακαλύψω.» Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε πρὸς τὸ μαγαζεῖον καὶ ἐκεῖ εὗρισκε τὴν γυναῖκα καθημένην καὶ κλαίουσαν.

— Δὲν μοι λέγεις, παρακαλῶ, πῶς ἔτυχε νὰ ἔχῃς τὴν εἰκὼνα ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιόν σου; — τὴν ἤρωτες μὲ συγκίνησεν.

Ἀντὶ ἀποκρίσεως ἤκουσεν ἀνεστεναγμῶδες καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα ἐκείνην τρέμουσαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτροχὴν ἰσοχυρᾶς συγκινήσεως.

— Καὶ ποῖα εἶσαι, λοιπὸν σὺ; — ἐξεφώνησεν ὁ Μαρτίνος· ἀλλ' ἰδέα τις ὡς ἀστραπὴ διελευσάσα διὰ τοῦ νοῦς του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόκρισιν, τὴν ὁποίαν ἡ λοιποθυμημένη γυνὴ δὲν ἤδύνατο νὰ τῷ δώσῃ.

— Ἐλισάβετ! Ἐλισάβετ! ἀγαπητὴ μου Ἐλισάβετ! — ἀνέκραξε κλαίων ὁ Μαρτίνος. Ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδὲ ὅτι εὗρισσας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαπητοῦ σου Μαρτίνου! Εἶναι δυνατόν, ὅτι σὺ εἶσαι ἐδῶ; Πῶς; καὶ ἀπὸ ποῦ;

— Μὴν ἐρωτᾷς, — ἀπεκρίθη μετ' ὀλίγον ἡ Ἐλισάβετ συνελθοῦσα, — χαίρω δὲ μόνον, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀπέστειλεν ἐδῶ, διὰ νὰ περιποιηθῶ τὸν πληγωμένον μὲ Οὐάλτερον.

— Ὁ δὲ Δανιὴλ ποῦ εἶναι, εἰ ἀπέγεινεν; ἤρωτες ὁ Μαρτίνος.

— Ἐφρονέσθη πρὸ δέκα ἡμερῶν ὑπὸ μιᾶς βόμβας, ἐνῷ ἐπήγαγεν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἤδη, ὡς βλέπεις, εἶμαι ὀλομόναχη. Ἄλλὰ τί λέγει ὁ ἱατρὸς περὶ τῆς πληγῆς τοῦ Οὐάλτερου; Θὰ γείνη καλὰ;

— Ἐχει πολλὰ ἐλπιδας περὶ τούτου, ἀλλὰ χρειάζεται ἡσυχίαν καὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν μὴ ἐννοήσῃ ποῖα εἶσαι, διότι μία τοιαύτη συγκίνησις δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Οἱ δὲ γονεῖς μας — οἱ ἀγαπητοὶ γονεῖς μας, πῶς ἔχουσιν; μὲ ἐνθυμοῦνται; μὲ ἀγαποῦν ἀόρατα εἰσεῖτε, ἢ μ' ἐλησμόνησαν καὶ μὲ μισοῦν, διότι οὐδέποτε ἤκουσας περὶ ἐμοῦ; ὦ, ἐάν ἤδυνάμην νὰ τοὺς ἴδω, θὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας των καὶ θὰ τοὺς ἐζήτητον συγχώρησιν.

— Καὶ σὲ ἐνθυμοῦνται καὶ σὲ ἀγαποῦν ὡς πρότερον. — εἶπεν ὁ Μαρτίνος — πιστεύουν δὲ, ὅτι ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σου, ἦτον ὁ ἀχρεῖς ἐκεῖνος Δανιὴλ, καὶ οὐχὶ σὺ.

— Ναί, — εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ, — ἐγὼ ἔγραφον ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδεμίαν ἐπιστολὴν μου ἔστειλέ ποτε — τὰς ἡμέρας ἄλλας εἰς τὸ συρτάριόν του ἀφοῦ ἀπεβίωσεν.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται δύναται νὰ φαντασθῶν μὲ ὁποῖαν καὶ ὁποῖαν φροντίδα καὶ ἀγάπην περιποιεῖτο καθ' ἑκάστην τὸν πληγωμένον ἀδελφόν τῆς ἡ Ἐλισάβετ, καὶ πόσον ἐπλέγετο ἡ καρδία τῆς μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ καὶ τὸν καλύψῃ μὲ τὰ ἀδελφικά τῆς φιλήματα. Ὅστω παρῆλθε μία ὀλόκληρος ἔβδομάς ὁ δὲ Οὐάλτερος ἐφαίνετο προβαίνων εἰς τὸ καλλίτερον, ὅτε πρῶταν τινὰ εἰς ἀξιοματικῶς ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἰσελθὼν ἀνεχείρησεν εἰς τὴν Ἐλισάβετ φακέλλον περιέχοντα τὸν σιδηροῦν σταυρὸν, ὅστις ἐδίδετο εἰς μόνους τοὺς διακριθέντας ἐπ' ἀνδρεία, διὰ τὸν Οὐάλτερον· πρὶν δὲ ἡ Ἐλισάβετ προφθία νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Οὐ-

αλτέρου, εκείνος είχε ακούσει δια και εξήγησε να τὴν ἀμέσως τὸ ἐπιζήλον ἐκεῖνο βραβεῖον. Λαβὼν δ' αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, τὸ ἔβληψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, και εἶπεν. « Ὁ Θεὸς νὰ ἐδολγήσῃ τὸν βασιλέα—τὸν βασιλέα μου. Θὰ τὸ φορέσω τὴν πρώτην Κυριακὴν, ὅπου θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Βερολίον.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν εἰς εἰδὸς τι ναρκώσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηγήθη αἴφνης πρὸς τὸ ἐσπέρας και ἰδὼν τὸν ἀδελφὸν και τὴν Ἐλισάβετ καθήμεναι· κέριξ αὐτῷ, «Ἐχω παράξενον προαἰσθημα.—εἶπεν.—Φοβῆμαι, ὅτι θὰ ἀποθάνω. Μητέρα, ἀγαπητὴ μητέρα! σονάφας δὲ τὰς δύο τυ χεῖράς ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, «Ἰησοῦ τὸ αἷμα και ἡ δικαιοσύνη θω εἶναι τιμὴ μου, ἡ ἔνδοξος στολή μου» τὸ δὲ πνεῦμα του ἀπέπη εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἡ σοκίνησις τοῦ σιδηροῦ σταυροῦ, τὸν ἐφόνησεν.

Ἀφίοντες κατὰ μέρος τὴν θλίψιν τοῦ Μαρτίνου και τῆς Ἐλισάβετ, ὡς και τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Οὐαλτέρου, ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἐλισάβετ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Αὕτη ἦτο τῷ ὄντι ἡμέρα χαρᾶς και ἐγνώμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, και βάλσαμον, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὴν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ θάνατος τοῦ Οὐαλτέρου εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων τῆς.

Μετὰ τοὺς συνήθεις ἀσπασμοὺς, ὁ πατήρ λαβὼν τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἀνέγνωσεν ἐξ αὐτῆς καταλλήλου μέρος και γονατίσας ἠδὲ χαρίστησε τὸν Θεόν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἐλισάβετ και τὴν ἐπάνοδον τοῦ Μαρτίνου, ὡς και διὰ τὸν ἡρωϊσμόν και τὸν χριστιανικὸν θάνατον τοῦ Οὐαλτέρου, και ἐπεκαλέσθη τὴν εὐλογίαν και χάριν του ἐπὶ τοὺς ἐπιζῶντας.

Ὅταν ἔθνος τι ἔξη ἐν τοῖς κόλποις του τοιαύτας εὐσεβεῖς οἰκογενεῖας, ὁποῖα εἶναι τὸ ὀποκειμενον τῆς παρούσης διηγήσεως τὸ ἔθνος ἐκεῖνο οὐδένα διατρέχει κίνδυνον, ἐξωτερικόν ἢ ἐσωτερικόν· διότι εἶναι γεγραμμένον «Μακάριον τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος.»

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσταί, ὄντες ἀνέγνωσαν μὲ εὐχαρίστησιν τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἐκείνων μικρῶν παιδιῶν, θέλουσιν μιμηθῆ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς φιλοστοργίαν των, τὴν πρὸς τὴν πατριδα ἀφοσίωσιν και τὸ πρὸς τὸν Θεὸν σέβας και ὑπακοήν των.

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ.

Πῶτος δὲν βδελύσσεται τὸν ψεύστην; Και πόθεν προέρχεται οὗτος ὁ βδελυγμὸς; Ἡ αἰτία εἶναι πρόδηλος. Ὁ ψεύστης εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ διαβόλου,

περὶ τοῦ ὁποίου τὸ Εὐαγγέλιον διαβεβαίωσ, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἦτο ψεύστης, και δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι δὲ οὐχὶ μόνον ψεύστης, ἀλλὰ και ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους. Ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους μυριάδας τῶν ψευδολογῶν, ἔσαι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐλέχθησαν, τὴν πρώτην εἶπεν ὁ διάβολος εἰς τὴν Ἐδὴν εἰς τὸν κήπον τῆς Ἐδῆμ. Πόσα ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου τούτου ἔμαθον τὴν χαμερπὴ και διαβολικὴν τέχνην τοῦ ψεύδου ἀπὸ τῶν κατέρων τοῦ ψεύδους!

Ὁ προφήτης Ἡσαίας παρεπονέιτο ὅτι ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ ἡ ἀλήθεια εἶχε πέσει εἰς τὰς ὁδοὺς. Δὲν ἔπεσε και εἰς τὰς ἡμετέρας ὁδοὺς και ἀγοράς; και σχολεῖα, και εἰς τὰς οἰκογενεῖας ἡμῶν προσέτι; Διδάσκουσι οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των νὰ λαλοῦσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ μικρὰ ὡς; και εἰς τὰ μεγάλα; Δὲν ἀληθεύει, ὅτι γονεῖς ἴνες, πρὸ πολλοῦ διδαγμένοι αὐτοὶ ὅπρ τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους, διδύσκοροι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παραδείγματος και τὰ ἴσα των τέκνα νὰ ψευδολογῶσιν; Ἀλλὰ τί φρικιότερον παρὰ ν' ἀκούη τις ψεῦδη ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀνθρώπου, ἐπαγγελλομένου ὅτι εἶναι μαθητῆς Ἐκεινοῦ ὅστις εἶναι ἡ Ἀλήθεια;

Λέγεται, ὅτι ἐπρότεινάν ποτὲ εἰς τὸν βασιλέα Θεοδώριχον οἱ ἀδελκοὶ του νὰ νοθεύσῃ τὸ νόμισμα τῆς βασιλείας του. Ἀλλὰ γενναίως τοῖς ἀπεκρίθη. Τίποτε φέρων τὴν εἰκόνα μου δὲν θέλει ποτὲ ψευθεῖ. Τὰ νόμισμα ἦτον ἐντετυπωμένον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως, και δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ νὰ κυκλοφορῇ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ, εἴτε μεταξὺ τῶν ἰδίων τῶ ὑπηκόων εἴτε μεταξὺ ξένων, ψευδομένη ἐνῷ μετέβαθεν ἀπὸ χεῖρα εἰς χεῖρα.

Ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη ἐν ἀρχῇ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Ὁ ἔνδοξος και ἅγιος Θεὸς ἐνετύπωσε τὴν εἰκόνα ἐαυτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Και θέλει τάχα συγχωρήσει νὰ ψευθεῖται ἀτιμωρικὴ ἡ εἰκὼν αὕτη; Πόσον εὐδαίμων ἤθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος οὗτος, ἂν ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ Θεοῦ, τοῦ παγκοσμίου βασιλέως, ποτὲ δὲν ἐψευδέτο!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε καλητέρα τῆς ψευδολογίας. Τὸ ψεῦδος εἰς οὐδὲν ἐπὶ τέλους χρησιμεύει. Ἄν οἱ ἀνθρώποι ἐλάουσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν και οὐδὲν εἴμη τὴν ἀλήθειαν, πόσον εὐκόλως ἡμποροῦν νὰ ἐνεργῶνται εἰς αἰ βιωτικαὶ ὑποθέσεις; πόσος καιρὸς ματαιῶς τώρα χανόμενος εἰς τὰς συναλλαγὰς, ἤθελε κερδαίνεσθαι, και πόσα θεινὰ, ὁ καρπὸς και ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ψευδολογίας, ἤθελεν ἀποφεύγεσθαι!

Ἡ ὀργὴ και ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ ἔπεσον ἀμέσως ἐπὶ τοῦ πρώτου ψεύστου εἰς τὴν Ἐδῆμ. Ὁ Ἀνανίας και ἡ Σαπφείρα ἐθανατώθησαν ἐν διαρεῖ διὰ τὴν ψευδολογίαν των και τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς βεβαίωσ, ὅτι πάντες οἱ ψεύσταί, και ἂν δὲν τιμωρηθῶσιν εἰς τὸν κόσμον

τοῦτον, θέλουσιν ἔχει τὸ μερίδιόν των εἰς τὴν λίμνην ἣ ὅποια καίεται μεθ' ὕδατος καὶ θεαίφιος. Εἶναι τὸ τέκνον τοῦ διαβόλου, καὶ θέλουσιν ἔχει τὸ μέρος των μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ΤΙΓΡΙΣ.

Εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὁ λέων εἶναι ὁ μόνος Κορίαρχος καὶ δεσπότης τῆς οἰκογενείας τῶν γαλοειδῶν ἀλλ' εἰς τὴν Ἀσίαν τὴν κυριαρχίαν ταύτην ἀντικεινῆται καὶ ἄλλο μέλος τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.—ἡ Τίγρις.

Ἡ Τίγρις, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, εἶναι ἴση μετὰ τὸν λέοντα κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τὴν σωματικὴν βίωσιν, καὶ ἐνεργητικότητά, ὑπερῆχει ὅμως αὐτὸν κατὰ τὸ κομψὸν τῆς μορφῆς, τὸ χαρὸν τῶν κινήσεων καὶ τὴν ωραιότητα τῆς γούνας τῆς.

Ἡ Τίγρις δὲν ἀπαντᾷται, ὡς ὁ Λέων, εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀρχὴ πανταχοῦ, ἀλλ' εἰς τινὰ μόνον μέρη αὐτῆς.

Ἡ Τίγρις εἶναι τὸ ἐπιτηδεϊότατον ὄντων τῶν ἀρκακτικῶν θηρίων, εἰς τὸ νὰ κρύπτεται καὶ νὰ συλλαμβάνῃ τὸ θήραμά της ἐξ ἀπροόπτου. Συνήθως δ' ἐκλέγει δρόμους ὀλίγον συχναζομένους καὶ μάλιστα οὐκ ὑπάρχει ὕδωρ, διὰ νὰ σβύνη τὴν δίψαν της μετὰ τὴν καταύρωσιν τοῦ θύματός της. Σπανιώτατα ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ δύο κινήματα, διότι μετὰ τὸ πρῶτον συλλαμβάνει τὸ θήραμά της.

Τὰ κύρια ὄπλα τῆς Τίγριδος εἶναι οἱ τρομεροὶ ὀνόχες της, οἵτινες κόπτουσιν ὡς μάχαιραι, εἴταν καταφέρῃ διὰ τοῦ ποδὸς της κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάθε της, ὅπως συνήθως πράττει εἰς τὰς διαμάχας της· ἀλλὰ καὶ οἱ δάοντες της δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τρομεροὶ οἱ μῦνες τῶν σιαγόνων της εἶναι τόσοσιν ἰσχυροὶ, ὥστε δύναται νὰ θραύσῃ τὸ βαχλοκόκκαλον βουβαλοῦ δι' ἑνὸς μόνου δαγκώματος.

Ἄν καὶ προτιμᾷ τὴν κρυπτικὴν, δὲν εἶναι ὅμως καὶ δειλὴ· ἡ Τίγρις ἀπ' ἐναντίας δὲν δισταίνει νὰ προσβάλῃ καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἐν ἔθρῳ τῆς γάγκης, ἣ ἔταν στενοχωρῆται ὑπὸ τῆς παίνης, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐξέρχεται νικητήρια.

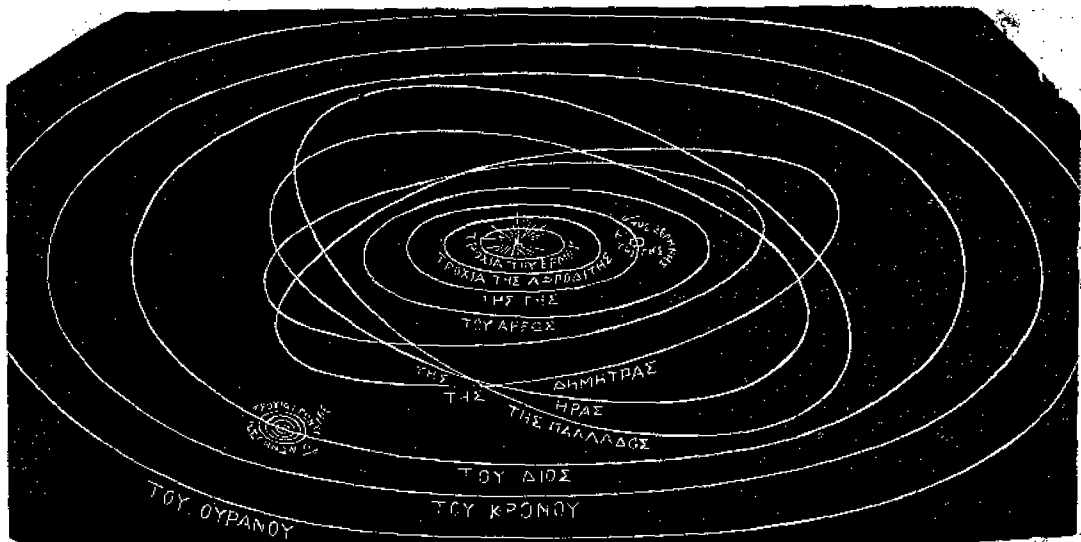
Εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἡ Τίγρις ἐπιφέρει μεγάλας καταστροφὰς εἰς κοίμνια καὶ κτήνη, καὶ ἀπώμην εἰς ἀνθρώπους, οἱ κάτοικοι κηρυγοῦσιν αὐτὴν συνήθως δι' ἐλεφάντων ἡμέρων, ἐπὶ τῆς βίαιας τῶν ὀπίσθων ἀναβαίνουσαν δύο ἢ τρεῖς κονηγοὶ ἐκτὸς τοῦ ἐλεφανταγωγοῦ, καὶ ἐκείθεν πυροβολοῦσι κατὰ τοῦ τρομεροῦ τοῦτου θηρίου· εἰς τὴν μάχην ταύτην λαμβάνουσι μέρος καὶ αὐτοὶ οἱ ἐλέφαντες, τῶπιοντες ἢ σηκώνοντες τὴν τίγριν μετὰ τὴν προβοσκίδα των εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀφίνοντες αὐτὴν ἐπειτα νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὅπου τὴν ἀποτελείουσιν διὰ τοῦ στίβαρου ποδὸς των· ἂν ὅμως ἡ τίγρις κατορθώσῃ νὰ πάρῃ τὰ ὀπίσθια των, τότε κηδᾶ ἐπ' αὐτῶν καὶ οἱ δυστοχεῖς κονηγοὶ γίνονται θύμα τῆς λύσεως της.

Ἡ δορὰ τῆς Τίγριδος εἶναι ἐπιζήτητος, διὰ τὸ ὠραῖον καὶ παχὺ τῆς μελωτῆς, ὅθεν καὶ πωλεῖται πολὺ ἀκριδᾶ.

Ὅπως ὁ λέων οὕτω καὶ ἡ Τίγρις δὲν φαίνεται ἐπιδεικτικὴ ἐξημερώσεως· ζῶσιν ὅμως Τίγρεις εὐρίσκονται εἰς ὅλους τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς· διακρίνονται δὲ διὰ τὸ ἀγριωπὸν καὶ αἰμοδύρον τοῦ χαρακτῆρός των καὶ διὰ τοῦτο εἶναι περὶωρισμένοι ἐπὶ περισσώτερον τῶν λέόντων.

ΑΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Καθὼς εἶναι πρόδηλον ἐκ-τὸ σῶμα ἔγεινε διὰ νὰ ἐπισχευῆται, ὥσαύτως εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ὁ νοῦς ἔγεινε διὰ νὰ βελτιοῦται διὰ τῶν γνώσεων· ὅθεν ὁ μανθάνων, ἂν μανθάνῃ καλῶς, ἄχι μόνον εὐρίσκει τὴν μάθησιν ἐπικολωτέραν, ὅσον προχωρεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐννοεῖ καλλίτερα ὅσα μανθάνει. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἀθάνατος, οὐδὲ οὐνίσταται ἀπὸ μέρη ἀπεσπασμένα καὶ μεμονωμένα· ἀλλ' εἶναι σειρά ἀληθειῶν ἀλληλεπιδέτων κέντρον ἔχουσα τὴν θεότητα, καὶ συμπεριλαμβανούσα τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἐλάχιστα, τὰ ἐγγύτατα καὶ τὰ ἀπώτατα μέρη τοῦ σύμπαντος. Ὅταν ὁ μὴ μανθάνων, ἢ παύσῃ τοῦ μανθάνειν, δὲν ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του, ὅστις εἶναι νὰ γνωρίσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω τὸν Δημιουργόν, οὕτω ἑαυτὸν δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ γνωρίσῃ, μολοντί ἡ μεγίστη εὐδαιμονία τοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γνώσιν ταύτην.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

Περί προηγουμένου άρθρου.
ΗΛΙΑΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Ἐνώπιόν των ἔχουσιν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται τὸν ἥλιον μὲ τοὺς κυριωτέρους τῶν πλανητῶν αὐτοῦ. Τῶν πλανητῶν τούτων πλησιέστατος τοῦ ἡλίου εἶναι ὁ Ἑρμῆς, ἀπώτατος δὲ ὁ Ποσειδῶν· βλοῖ δὲ δὲ μῶς ἀποτελοῦσι τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα.

Τὸ πλανητικὸν μας σύστημα οὐκ εἶναι ἐκ τῶν κυρίως λεγομένων πλανητῶν, οἵτινες εἶναι ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ποσειδῶν· ἐκ τῶν Ἀστεροειδῶν, Δημήτρας, Ἥρας, Παλλᾶδος καὶ 140 περίπου ἄλλων, οἵτινες καίονται εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διὸς διάστημα, καὶ ἐκ τῶν κομητῶν.

Ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν γυρίζοντες περὶ τοῦ ἡλίου, ὀνομάζεται τροχιά· ἡ τροχιά δὲ τῶν πλανητῶν δὲν εἶναι ἐνταλῆς κύκλοι, δηλ. ὁμοστροφικὰ (εὐθύγραφα) ἀλλὰ ἑλλειψοειδῆ, μακροῦλόν· ἀλλὰ τῶν μὲν πλανητῶν καὶ ἀστεροειδῶν εἶναι σχεδὸν κυκλική, τῶν δὲ κομητῶν ἑλλειψοειδεστάτη, καὶ καλεῖται παραβολή.

Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἥλιον καὶ θέλομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν κατὰ σειράν τοὺς δορυφόρους αὐτοῦ, ἀνάγκη κατὰ πρῶτον νὰ χριστεύσωμεν τὴν Ἑρμῆν. Ὁ πλανήτης οὗτος θὰ τῷ ἤρμοζε καλλίτερον ἂν ὀνομάζετο Ἡφαίστιος· διότι εἶναι πλησιέστατος τῶν πυρίνων φλογῶν τοῦ ἡλίου, ἐνῶ ὁ Ὀλύμπιος Ἑρμῆς, ἤρθεκετο εἰς τὸν ὁροσερὸν ἀέρα μεταχρησίζων τὰς ἀγγελίας τοῦ Διός· ἀλλ' οἱ ἀστρονόμοι τὴν ἐκάλεσαν οὕτω καὶ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἀλλάξωμεν τὸ βαπτιστικὸν τι.

Λοιπὸν ὁ πλανήτης οὗτος Ἑρμῆς συγκρινόμενος μὲ τὸν ἥλιον εἶναι πέντε περίπου μιλιοῦντα φορές μικρότερος αὐτοῦ· ἤγουν πρέπει νὰ ἔχαιμε πέντε μιλιοῦντα Ἑρμῆς διὰ νὰ σχηματίσωμεν μίαν σφαῖραν ἴσην μὲ τὴν τοῦ ἡλίου! Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ τὸν συγκρίσωμεν δλόκληρον, θὰ εὐρισκόμεν ὅτι τὸ βάρος τοῦ ἡλίου μὲ τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ βάρους τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἡ διάμετρος τοῦ εἶναι ἴση μὲ τὰ δύο πέμπτα τῆς διαμέτρου τῆς γῆς ἡμῶν, ἡ δὲ ἐπιφανεία τοῦ εἶς φορές μικροτέρα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, 117 δὲ σφαῖραι ἴσαι μὲ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ θὰ ἀποτελοῦν σφαῖραν ἴσην μὲ τὴν ἡμετέραν.

Ὁ Ἑρμῆς καὶ τοι πλησιέστατος τοῦ ἡλίου ἀπέχει ὅμως ἀπ' αὐτοῦ κατὰ μέσον ὄρον περίπου 37 μιλιοῦντα μίλια! ἀπὸ δὲ τῆς γῆς περίπου 58. — Ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα ὁ πλανήτης Ἑρμῆς ὁμοιάζει τὸν σονῶν μόνου, διότι τρέχει ταχύτατα, ἴσως καὶ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον Ὀλύμπιον Ἑρμῆν, διότι διατρέχει 28 μίλια κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἢ 100 χιλιάδας μίλια τὴν ὥραν!

Ὁ πλανήτης οὗτος ἔχει δύο κινήσεις, μίαν περὶ τὸν ἄξονά του, καὶ ἄλλην περὶ τὸν ἥλιον· τὴν πρῶτην ἐκτελεῖ εἰς 24 ὥρας ἰδικᾶς μας καὶ παντήκοντα τέσσαρα πρῶτα λεπτά, τὴν δὲ δευτέραν εἰς 86 ἡμέρας καὶ δύο τρίτα τῆς ἡμέρας.

Τί γνωρίζομεν περὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως τοῦ Ἑρμοῦ;

Ἄν καὶ ὁ πλανήτης οὗτος ἦτα πλησιέστατος τοῦ ἡλίου, ἐνεκα τοῦ ἀπῆκτου φωτός τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἀκριβῶς, οἱ ἀστρονόμοι ὅμως κατῶρθωσαν νὰ ἐξυγιάνωσι πολλὰ πράγματα ἀφορῶντα τὸν συνέταιρον· τοῦτον τῆς ἡμετέρας γῆς.

Ἦδονήθησαν δηλονότι νὰ εὐρωσιν, ὅτι ἔχει ἀτμοσφαῖραν καὶ ἀτμοσφαῖραν πυκνοτάτην, ἐξ οὗ συμπεραίνεται, ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἀτμοὶ καὶ ὕδατα ἐπὶ τοῦ πλανήτου, ὅτι ἡ ἐπιφάνειά του εἶναι τραχεῖα, περιέχουσα ὄρη, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὕψιστα, 6 μιλίων τὸ ὕψος! ἐνῶ τὸ ὕψιστον τῆς ἡμετέρας γῆς εἶναι μόνον 28 χιλιάδων ποδῶν τὸ ὕψος. Τινὲς μάλιστα τῶν ἀστρονόμων ἐνόμισαν, ὅτι εἶδον καὶ ἠφαίστεια ἢ πυρίπνοα ὄρη ἐν ἐνεργείᾳ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του! Ἄπαντα ταῦτα δεικνύουν, ὅτι ὁ Ἐρμῆς εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας μετὰ τὴν γῆν καὶ ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχη καὶ κατοίκους.

(ἀκολουθεῖ)

ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Λέγεται ὅτι ὁ Σενέκας ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη διαχιλίους στίχους διαμῆας καθ' ἑλὴν αὐτῶν τὴν τάξιν, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἀρχίζων καὶ ὀπισθοδρομῶν νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτοὺς μετὰ τὴν ἀρχίθειαν, ὥστε νὰ μὴ σφαλῇ εἰς μίαν κἀν λέξιν ἢ συλλαβὴν. Ὁ Κῆρος εἶχε τόσον κραταῖαν μνήμην, ὥστε ἠδύνατο νὰ καλέσῃ ὀνομαστί ἕκαστον στρατιωτῆν εἰς τὸ πολυπληθὲς αὐτοῦ στρατεύμα. Ὁ Μιθριδάτης, ὁ ὁποῖος ἐξουσίαζεν εικοσιτρία ἔθνη, διαφόρους γλώσσας λαλοῦντα, ἠδύνατο νὰ συνομιλῇ μετ' ὅλων αὐτῶν εἰς τὴν ἰδίαν ἑκάστου διάλεκτον. Κορσικανὸς τις παῖς ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη τεσσαράκοντα χιλιάδας λέξεων, εἴτε εἶχον νόημα εἴτε οὐ, ἐνῶ τὸν ὑπηγορεύοντο. ἔπειτα δὲ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ ὀπισθοδρομῶν χωρὶς κἀνὸν σφάλμα. Ἄγγλος τις (Dr Wallis) ἐπήγαγε τὴν κυθικὴν ῥίζαν τοῦ ἀριθμοῦ τρία ἕως εἰς τριακόνα τόπους δεκαδικῶν, μόνον διὰ τῆς μνήμης του. Ὁ Ἰταλὸς Μαγλιαθέκης, ὅστις ἀνέγνωσε τὰ πλεῖστα τῶν ἐπὶ ζωῆς αὐτοῦ συγγραφέντων βιβλίων, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περὶ ποίας ὑποθέσεως ἐπραγματεύετο ἕκαστος συγγραφεὺς, νὰ φέρῃ εἰς μαρτυρίαν τὰ κεφάλαια, τὰς τομὰς, καὶ τὰς σελίδας, εἰς τὰς ὁποίας περιείχετο ἰδιαιτέρα τις ὑπόθεσις· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἠμπόρει νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ συγγραφέως. Κύριός τις τὸν ἐδάναίτε χειρόγραφόν τι νὰ ἐξέτασῃ, ἐπομένως δ' ἐπροσποιεῖται ὅτι εἶχεν ἀπολέσει αὐτό· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ὅτε ὁ Μαγλιαθέκης τὸ ἔγραψε λέξιν πρὸς λέξιν, διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ μνημονικοῦ του, μολονότι δὲν εἶχεν ἀναγνώσει αὐτὸ εἰμὴ ἄπαξ. Ὁ Euler ἔλασε τὸ φῶς του ἐν ἔτει 1783, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἐξηκολούθει τοὺς πᾶσι πλεπλεμένους καὶ δυσκόλους μαθηματικούς ὑπολογισμούς περὶ τῆς δυνάμεως τῶν πλανητικῶν κινήσεων, καὶ συνέθεκε πραγ-

ματίαν περὶ Ἀλγέβρης, μόνον διὰ τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτοῦ μνήμης. Ἦδύνατο, προσέτι ν' ἀπαγγεῖλη ἑλὴν τὴν Αἰνιάδα τοῦ Βιργιλίου ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ νὰ εἴπῃ τὸν πρῶτον καὶ τελευταῖον στίχον ἑκάστης σελίδος εἰς τὴν ἑκδοσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναγνώσει πρὶν τοφλωθῆ. Ὁ Ἄγγλος Whitfield ἤξευρεν ἑλὴν τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Διαθήκην ἐκ στήθους. Ἄγγλαμερικανὸς τις ἱατρὸς, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποβιώσας, ἠδύνατο ν' ἀπαγγεῖλη εἰς τὰ γρηρατεῖά του τὸν Ἀπολωλότα Παράδεισον τοῦ Μιλτωνος, μολονότι δὲν εἶχεν ἀναγνώσει αὐτὸν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙΣΤΟΡΙΚΑ. ΒΑΒΥΛΩΝ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀρθρον.)

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἰπομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ὁδῶν τῆς μητροπόλεως ἐκείνης τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἥδη θελωμεν δώσει ἐκτενεστέραν καὶ λεπτομερεστέραν αὐτῆς περιγραφὴν. Παρακαλοῦνται δὲ οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται νὰ λάβωσιν ἀνὰ χεῖρας τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ θεωρήσωσι τὴν εἰκονογραφίαν, ἥτις παριστᾷ τὸ σχέδιον τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνης.

Εἰς τὴν εἰκόνα ἐκείνην φαίνεται εἶδος τι χωρίσματος, ὅπερ διαιρεῖ τὴν πόλιν εἰς δύο μέρη. Τὸ χωρίσμα τοῦτο συνίστατο ἐκ δύο τειχῶν, κτισθέντων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ὅστις ἔρρεε διὰ τῆς πόλεως. Ἦσαν δὲ τὰ τείχη ταῦτα ὕψηλά, πλατέα καὶ ἰσχυρὰ ἐκ μεγάλων λίθων κατασκευασμένα· διὰ νὰ τὰ κατασκευάσωσι δὲ ἠναγκάσθησαν νὰ μεταστρέψωσι τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ εἰς ἐπίτηδες ἀνασκαφεῖσαν λίμνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνοντο καὶ τὰ κατ' ἔτος ὑπερπλεονάζοντα ὕδατα ἕνεκα τῶν πλημμυρῶν. Ἐπὶ τῶν τειχῶν τούτων καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῶν κατασκευάσθη γέφυρα πρὸς διάβασιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόλεως· καθ' ὅρισμένα δὲ διαστήματα ὑπῆρχον πόλαι, αἵτινες ἐκλείοντο πᾶσαν νύκτα καὶ οὕτως διεκόπτετο πᾶσα συγκοινωνία.

Ἐκτὸς τῶν πολῶν τούτων ἐπὶ τῶν τειχῶν εὕρισκοντο καὶ τινὰ πυλῖδια, εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας, διὰ τούτων δὲ ἐσυγκοινωνεῖ ἡ πόλις μετὰ τοῦ ποταμοῦ διὰ κλιμακῶν ἐκ πελεκητῶν λίθων κατασκευασμένων· καὶ τὰ πυλῖδια δὲ ταῦτα ἐκλείοντο κατὰ πᾶσαν νύκτα. Προσέτι κατὰ τὸ μέρος ὅπου εἰσῆρχετο ὁ ποταμὸς εἰς τὴν πόλιν καὶ κατ' ἐκεῖνο ἔνθα ἐξήρχετο, ἦσαν πελάριοι ὀρειχάλκιναι θύραι, αἵτινες ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἐκλείοντο καὶ οὕτως ἡ πόλις ἐξησφαλίετο ἐντελῶς ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται βλέπουν προσέτι εἰς τὸ σκεῖδιον τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνας, τέσσαρα τετράγωνα, δύο κληρίον τῆς γεφύρας, καὶ δύο ἄλλα μακρύτερα αὐτῆς κείμενα τὰ δύο πρῶτα ἦσαν παλάτια καὶ, τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ εἶχε περιφέρειαν τεσσάρων μιλίων, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἑπτὰ· τὸ τελευταῖον τῶτο περιεβάλλετο ὑπὸ τριῶν τειχῶν, τὸ ἔν ἐντὸς ἄλλου, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἦσαν περίεργα ἀνάγλωφα, μεταξὺ τῶν ὑποίων ἐν παριστῶν κινήτων ἀγρίων θηρίων, καὶ ἐν μὲν τῇ κέντρῳ παρίστατο ἡ Σμίραμις ἐφιππος, ἐτοιμὴ νὰ ῥίψη τὸ δόρυ κατὰ λεοπαρδάλεως ἐνῷ ὁ αὐτογὸς τῆς Νίνο; ἐφαίνεται παλαιῶν κατὰ λέοντος.

Τὸ παλάτιον τοῦτο ἐκτὸς ἄλλων λαμπρῶν ἔργων τέχνης, περιεῖχε καὶ τρεῖς αἰθούσας ἐξ οὐρειχάλκου, αἵτινες ἠνοίγοντο διὰ περιέργου τινὸς μηχανισμοῦ· εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας ἐτελοῦντο χορταί τινας.

Μετὰ τοῦ παλατίου τούτου συνεχίζοντο προσέτι καὶ οἱ διάσημοι κρεμαστοὶ κήποι, οἱ τοσαῦτον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἐπαινούμενοι.

Οἱ κήποι οὗτοι ἦσαν κατεσκευασμένοι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ γεωργοὶ κατασκευάζουσι τὰς ἀγρὰς οἵτινες κείνται εἰς τὰς πλευρὰς ὀρέων, ἢ λόφων, ἢ ἐν γένει εἰς κατωφερῆ μέρη, δηλονότι, ἐν εἰδὶ λωρίων· κατεσκευάσθησαν δὲ τὰ λωρία ταῦτα πρῶτον ἀπὸ μεγάλους πελεκητοῦς λίθους· ἐπάνω δὲ τούτων ἐξηπλώθη στρώμα ἐκ καλῶν μεμιγμένων μετὰ ἀσφάλτου (πίσσης), ἀνωθε τοῦτου ἐστρώθησαν τοῦδρα συναρμοσθέντα καλῶς διὰ γύψου· καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐξηπλώθησαν παχέα φύλλα μολόδδου. Ἐπὶ τῶν οὕτω πως προετοιμασθέντων ἡλιακῶν τούτων ἐρρίφθη χῶμα τοσοῦτον βαθύ, ὥστε καὶ δένδρα μέγιστα ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν· Ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ, ὅσους ἦτον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κωνοειδοῦς τούτου σχήματος, ὑπῆρχεν ὑδραυλικὴ τις μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας ἀνεσώρευτο ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς πότισιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς κήπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδρίσκοντο παντοειδῆ φυτὰ, δένδρα καὶ ἄνθη, οἰκίαι καὶ ἄλλα ἀναψαυτικὰ οἰκήματα, πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς βασιλικῆς θεραπείας.

Λέγεται, ὅτι οἱ κήποι οὗτοι κατεσκευάσθησαν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσορος· πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς συζύγου τοῦ Ἀμμήιδος, ἧτις κατήγετο ἐκ τῆς Μηθίας, καὶ ἦτο συνειθεσμένη νὰ ζῆ ἐντὸς μεγαλοπρεπῶν εὐασῶν.

Ἐκτὸς τῶν παλατίων καὶ τῶν κήπων τούτων ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Βήλου ἢ Βάαλ, ὅσους κατὰ τινὰς ἦτον ὁ πύργος τῆς Βαβέλ.

Ὁ ναὸς οὗτος εἶχεν ὕψος 620 ποδῶν ἦτο σχήματος στρογγύλου, καὶ ἐστένευε βαθμηδὸν καθ' ἕνα ἀνοφούτου· συνίστατο δ' ἐξ ὀκτῶ πατωμάτων θολω-

τῶν, ὑποστηριζομένων ὑπὸ στηλῶν· καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τρεῖς χρυσοῦς ἀνδριάντας, τὸν τοῦ Διὸς, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ῥέας· ὁ τοῦ Διὸς ἦτο 40 πόδας ὑψηλός· ἡ Ῥέα ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ, τοῦ ὁποίου ἕκατον τῶν δύο ἐμπροσθίων σκελῶν παρίστα σύμπλεγμα ἐκ λέοντος χρυσοῦ καὶ ὄφως ἀργυροῦ. Ἡ Ἥρα ἴστατο ὀρθία, κρατοῦσα ὄφιν καὶ σκῆπτρον ἐστολισμένον μὲ πολυτίμους λίθους. Ἐμπροσθεν τῶν θεοτήτων τούτων ἕκειτο τράπεζα ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ, 40 πόδας ὑψηλὴ καὶ 15 πλατεῖα, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἦσαν κύπελλα, θυμιατήρια, καὶ βάζα μεγίστης ἀξίας. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου τούτου ἦτο προσέτι καὶ ἀστεροσκοπεῖον, ὅπου οἱ Μάγοι καὶ οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ λοιποὶ ἀστρολόγοι τῆς Βαβυλώνας ἐξέταζον τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα.

Τὰ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον εὐρισκόμενα πλοῦτη, συνιστάμενα εἰς ἀγάλματα, τραπέζας, θυμιατήρια, ποτήρια καὶ ἄλλα ἱερὰ σκευὴ ἐκ καθαρῶν χρυσοῦ, ἦσαν ἀπόθητα. Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιάτης τὰ ὑπολογίζει εἰς 600 ἑκατομμύρια δραχμῶν, (ἀκολουθεῖ.)

ΜΕΓΑΛΑ ΤΕΛΗ ΕΚ ΜΙΚΡΩΝ ΑΡΧΩΝ.

Ἡ ἀπὸ μακρυνού; τόπους μεταφορὰ ἐνὸς σπόρου, ἐνὸς φυτοῦ, μιᾶς ἀληθείας, ἢ μιᾶς νεωστὶ γενομένης ἀνακαλύψεως, τὰ μέγιστα χρησιμεύει.

Ὀλίγοι σπόροι τῆς συκαμινέας καὶ ὀλίγα τινὰ ὠδ τοῦ μεταξοκόλληκος, τὰ ὁποῖα ἐφέρθησαν ἐκ τῆς Κίνας καὶ ἐδωρήθησαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἰουστινιανὸν, κατέστησαν τὴν καλλιέργειαν τοῦ μεταξίου ἕνα τῶν ὠφελιμοτάτων κλάδων τῆς ἀγροτικῆς βιομηχανίας εἰς τὴν αὐτικὴν Ἀσίαν καὶ Μεσημβρινὴν Εὐρώπην.

Σακκίον τι ὄρουζιδου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ κυβερνήτης τῆς Νοτίου Καρολίνας (εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν) ἀπὸ τὸν μάγειρον πλοίου τινὸς ἐκ τῆς Μαδαγασκάρ, κατὰ τὴν παραλίαν ἐκεῖνην ναυαγήσαντος, καὶ δεῖγμα τι βαμβακίου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν Ἀγγλαμερικανὸς τις κτηματίας περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἔκαμαν τὰ εἶδη αὐτὰ δύο τῶν κυριωτάτων προϊόντων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ κέρασον, (κερασίαν) τὸν ὁποῖον ὁ Λούκουλλης εἰς τὴν Ῥώμην ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τὸ νότιον παραλίον τοῦ Εὐδείου Πόντου, ἐξετάθη ὁ ἥδύς αὐτὸς καρπὸς εἰς ἄλλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν.

Ὀλίγοι τινὲς καταδεδιωγμένοι Διαμαρτυρόμενοι τῆς Γαλλίας καὶ Ὀλλανδίας, εἰς τὴν Ἀγγλίαν μεταβάντες, ἔγιναν αἰτία νὰ συστηθῶσιν εἰς αὐτὸ τὸ βασίλειον τὰ ἐργαστήρια τοῦ μαλλίου καὶ τῆς μεταξῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δεν κατοικῶ εἰς τὰς σκηνάς, ἀλλ' οὔτε εἰς χωρίον,
 Οὔτε εἰς ἐνδιαίτημα βαρβάρων, ἢ ἀγρίων.
 Ἐν μέσῳ κωμοπόλεων ἔζω βίον·
 Ἐν μέσῳ δὲ καὶ πόλεων, κ' αὐτῶν τῶν προαστείων.
 Συναναστροφάς δὲν θέλω, ἑμιλίας δὲν ζητῶ.
 Μόνος δὲ εἰς τὰς πλατείας θέλω νὰ περιπατῶ.
 Εἰς τὸ σποφδαστήριόν μου εἶμαι πάντα τακτικῶς·
 Ἦν πρωίαν, τὴν ἑσπέραν με εὐρίσκεις θετικῶς.
 Οὔτε τὰς λέσχας ἀγαπῶ οὔτε τὰ καφφενεῖα·
 Ἄλλ' οὔτε καὶ τὰ θέατρα, οὔτε καὶ τὰ θιβεῖα.
 Εἰς συλλόγους δὲν πηγαίνω, τὰ σχολεῖα δὲν ζητῶ,
 Κ' εἰς αὐτάς τὰς ἐκκλησίας ποδαράκι δὲν πατῶ !
 Μολοντοῦτο οἱ παππάδες καὶ αὐταῖς ἢ παππαδαις,
 Ὃς καὶ ἢ παππαδοπούλας, με φοροῦν με δραμαθιαῖς.
 Τοῦ κρατοῦ φίλος δὲν εἶμαι, τὸ βασικὶ δὲν ποθῶ·
 Πλὴν ἀλλ' ὅμως, ἐκ τῆς πλώτοκας δὲν ἔμπορῶ νὰ μα-
 κρονθῶ.

Φεύγω ἄλλας τὰς θαλάσσας· φεύγω τοὺς ὠκεανούς·
 Φεύγω καὶ τὰς λίμνας πάσας, τρέχω πλὴν στῆς καταμέης.
 Ἀδύνατον ἄνευ ἐμοῦ οἱ ποταμοὶ νὰ ἦναι,
 Καὶ ἡ πηγὴ τῶν ὕπ' ἐμοῦ παρήχθη εἰς τὸ εἶναι.
 Πολιτικοὶ περίφημοι, πάντες οἱ διπλωμάται
 Ποδηγετοῦνται ὕπ' ἐμοῦ ὡς κ' οἱ ἐπαναστάται.
 Φεύγω τοὺς γυμνασιάρχας, ὡς καὶ τοὺς καθηγητάς·
 Ἀγαπῶ δὲ ἐγκαρδίως τοὺς πτωχοὺς τοὺς ποιητάς.
 Τοὺς ἰατροὺς τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς φίνους τσαρλατάνους·
 Τοὺς φεύγω ὡς δημίους μας, καὶ ὡς τὰς ἀθηγγάνους !
 Τοὺς δημοσιογράφους μας ποσῶς δὲν πλησιάζω,
 Ἐπὶ τὰς φωνασίας τῶν πολλῶ ἀηδιάζω.
 Κήρυκας, καὶ διακόνους ἀποφεύγω με χαρὰν,
 Κ' ὑπὲρ μοναχῶν δὲν δίδω οὔτε κἀν λιανὸν παρὰν !
 Γεζουτῆας, Καρδιναλεῖς καὶ τρανοὺς Ἀρχιερεῖς,
 Ἄν δὲν θέλω τοὺς τοιοῦτους τὴν αἰτίαν θὰ εδρῆς
 Μὴ ἔμπορῶν νὰ φύγω δὲ ἀπὸ τὸ πεπρωμένον,
 Ὅ Παπὰς ὡς μαινόμενον μεῖ σὺρεῖ ἐξευγμένον.
 Ἐγὼ πάντα χειραγωγῶ τῶν ποιητῶν τὸ πνεῦμα·
 Προφήτας δὲ δημιουργῶ με ἐν μόνῳ μόνον νεῦμα.
 Ἀγαπῶ τοὺς ἀποστόλους, τοὺς πατρὸς καὶ τὰς πιστάς,
 Ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καὶ τοὺς ἀναβαπτιστάς.
 Εἶμαι φίλος τῶν ἀπόρων, τῶν πενήτων, τῶν πτωχῶν·
 Ὑπὲρ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντοτε ὑπερμαχῶν,
 Εἰς τὸ πρόσωπόν σου μ' ἔχεις, εἰς τὰς πλατάς με φέρεις.
 Κ' ἀπὸ τὸ ποῦγ' ἄσμενα νὰ με βγάλῃς δὲν μ' ἀπορεῖ !
 Πά ! ἀκόμη δὲν με ἤρρες ; Πά ! ἀκόμη ἀπορεῖ ;
 Μέσα στὴν παλῆά σου τσέπη δόνασαι νὰ με εὐρῆς !

K.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖα εἶναι τὰ ἐπὶ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια κατ' ἐξοχὴν
 μοσεῖ ὁ Θεός;

2) Αἰατὶ ὁ μὲν Ἀπόστολος Πέτρος νὰ κλαύσῃ, διότι ἤρθη-
 θη τὸν Χριστὸν, ὁ δὲ Ἰούδας νὰ αὐτοχειρασθῆ, διότι τὸν
 ἐπρόδωκεν ;

3) Ποῖα εἶναι ἡ μεγίστη ἁμαρτία, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ
 κάμῃ ὁ ἄνθρωπος;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν
 συνδρομὴν τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1875 νὰ ἐξαποστεί-
 λωσιν αὐτὴν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν,
 ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου ἄλλως τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουα-
 ρίου δὲν θὰ τοῖς σταλῆ.

Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταὶ μας
 νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον κα-
 τάλογον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1875 ὅπως τυπωθῶσι
 τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐγκαίρως.

Οὐδαὶς λαμβάνει φύλλον ἄνευ προσκληρωμῆς ἐλο-
 κλήρου τῆς εὐτελοῦς ἐτησίως συνδρομῆς.

Ὅστις τῶν συνδρομητῶν δὲν λάβῃ τὸ φύλλον τοῦ,
 χρεωστὴ νὰ εἰδοποιῇ τὴν συντάξιν διὰ τὴν ἐπιστάτην τῆ
 ταχυδρομείῃ τὴν ἐπεὶ περὶ τῆς καθυστηρήσεως ταύ-
 τῆς ἐντὸς τοῦ μηνός, ἄλλως ἢ διευθύναι δὲν εἶναι ὑ-
 πόλογος. Κατὰ δὲ τὰς ἐγκυκλίους τῆς Γενικῆς Διευ-
 θύσεως τῶν ταχυδροματικῶν ἑκαστος συνδρομητῆς οἷας
 ἄποτε ἀφημερίδος, ὅστις δὲν λάβῃ τὸ φύλλον τοῦ,
 ἄλλο δὲν ἔχει νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ ὑπάρτῃ εἰς τὸν ἐπιστά-
 τῆν τοῦ ταχυδροματικῶν τοῦ τόπου τε καὶ δηλώσῃ προ-
 φορικῶς τὸν ἀριθμὸν τοῦ καθυστεροῦντος φύλλου, ὃ
 δὲ ἐπιστάτης εἶναι ὑπόχρεως νὰ εἰδοποιῇ περὶ τούτου
 διὰ τῆς Γενικῆς Διευθύσεως τῶν ταχυδροματικῶν τὸν
 συντάξιν τῆς ἀφημερίδος ἐκείνης καὶ αὐτῶ νὰ διορ-
 θωνῆται τὸ κακόν.

Ὅστις τῶν συνδρομητῶν δὲν συμμορφωθῆ με τὰς
 ὁδηγίας ταύτας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπαιτοῦσι καμμίαν
 πληρωμὴν, δὲν δικαιούται νὰ παραπονήται — τὸ
 σφάλμα εἶναι ἰδικόν του.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν δὲν εὐθύνεται
 διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φύλλων ἐκεῖνῶν τῶν συνδρομη-
 τῶν, ὅτινες κατοικοῦν εἰς μέρη, ὅπου ὑπάρχει μόνον
 δημοτικὸν ταχυδροματικόν — διότι γνωρίζει τὰς γινο-
 μένας ὑπὸ τῶν Δημάρχων καὶ δημοτικῶν ταχυδρο-
 μῶν καταχρήσεις.

Ὅστις κάμῃ πέντε συνδρομητάς καὶ ἀποστείλῃ εἰς
 τὴν Διεύθυνσιν τὰς συνδρομὰς, θέλει λαμβάνει ἐν φύλ-
 λων ἡμερῶν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰκοσὶ πέντε τοῖς ἑκατὸν ἀ-
 φηρονταῖ εἰς πάντα τοὺς ἀναδεχομένους νὰ κάμωσι
 περισσότερους τῶν πέντε συνδρομητῶν.

Ὅστις κάμῃ 25 θέλει λαμβάνει ἐκτὸς τοῦ ποσο-
 στοῦ τῶν 25 τοῖς ἑκατὸν καὶ ἓν ἀντίστον τῶν θεμε-
 λιῶν τῆς ἱστορίας ἢ τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας.

— Αἱ ἀποκρίσεις τῶν ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων πρέ-
 πει νὰ μᾶς σταλῶσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, διὰ νὰ ἴ-
 δωμεν ποιοὶ ἀξιούνται τῶν βραβείων.